Dijous 8 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 10,46-52): En aquell temps, quan sortia ell [Jesús] de Jericó amb els seus deixebles i una gran multitud, el fill de Timeu, Bartimeu, cec, captaire, s'asseia a la vora del camí. I havent sentit que era Jesús el Natzarè, començà a cridar i dir: «Fill de David, Jesús, tingues compassió de mi!». I l'increpaven molts perquè callés, però ell cridava molt més: «Fill de David, tingues compassió de mi!». I Jesús, aturant-se, digué: «Crideu-lo». I criden el cec, dient-li: «Tingues bon ànim, aixeca't, que et crida». I ell, llançant el seu mantell, d'un salt va a Jesús. I responent-li Jesús, diu: «Què vols que et faci?». I el cec li digué: «Rabbuní, que hi vegi». I Jesús li diu: «Ves-te'n, la teva fe t'ha salvat». I a l'instant hi veié, i el seguia pel camí.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Fill de David, Jesús, tingues compassió de mi!»

P. Ramón LOYOLA Paternina LC
(Barcelona, Espanya)

Avui, el Crist ens surt a l'encontre. Tots som Bartimeu: aquest invident, pel costat del qual passà Jesús, i que saltà cridant fins que el Senyor li va fer cas. Pot ser que tinguem un nom un pèl més agraciat... però la nostra humana flaquesa (moral) és semblant a la ceguesa que patia el nostre protagonista. Tampoc nosaltres no aconseguim veure que Crist viu en els nostres germans i, així, els tractem com els tractem. Potser no reeixim en veure en les injustícies socials, en les estructures de pecat, una crida feridora als nostres ulls per a un compromís social. Probablement no capim que «hi ha més alegria en donar que en rebre», que «Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics» (Jn 15,13). Veiem fosc allò que és nítid: que els espills del món condueixen a la frustració, i que les paradoxes de l'Evangeli, després de la dificultat, produeixen fruit, realització i vida. Som veritablement dèbils visuals, no per eufemisme, sinó en realitat: la nostra voluntat debilitada pel pecat enfosqueix la veritat en la nostra intel·ligència i escollim allò que no ens convé.

Solució: començar a cridar, és a dir, pregar humilment «Jesús, tingues compassió de mi!» (Mc 10,48). I cridar més com més t'increpin, et desanimin o et desanimis: «I l'increpaven molts perquè callés, però ell cridava molt més...» (Mc 10,48). Cridar que és també demanar: «Rabbuní, que hi vegi» (Mc 10,51). Solució: donar, com ell, un salt en la fe, créixer més enllà de les nostres certeses, fiar-se de qui ens estimà, ens creà i vingué a redimir-nos i restà entre nosaltres en l'Eucaristia.

Sant Joan Pau II ens ho deia amb la seva vida: les seves llargues hores de meditació —tantes que el seu Secretari deia que pregava “massa”— ens diuen clarament que «el qui prega canvia la història».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tot el que va fer en benefici dels cossos no ho va fer per a fer-los immortals, tot i que al mateix cos li haurà de donar al final una eterna salut. Volgué per mitjà d’accions visibles i temporals aixecar la fe envers les coses que no es veuen» (Sant Agustí)

- «La fe és un camí d’il·luminació: parteix de la humilitat de reconèixer-se necessitats de salvació i arriba a la trobada personal amb el Crist, que crida a seguir-lo pel sender de l’amor» (Benet XVI)

- «Aquesta invocació (...) ‘Jesús, Crist, Fill de Déu, Senyor, tingueu pietat de nosaltres, pecadors!’ (...) conjuga l’himne cristològic de Fl 2,6-11 amb el prec del publicà i dels captaires cecs. Amb aquesta invocació, el cor sintonitza amb la misèria dels homes i amb la Misericòrdia del seu Salvador» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.667)